

POGNAŁA WOŁKI.

Mel. ludowa.

Marsz.

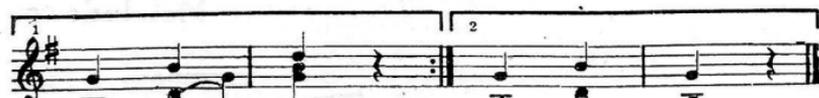
Po - gna - ła woł - ki na bu - ko -
Wzię - ła ze so - bą skrzy - ki je -

wi - nę, I gra - ła, śpie - wa -
dy - ne,

ła, kie - dy swo - je si - we woł - ki

pa - sa - ła pa - sa - ła.

1. Pognała wołki na bukowinę,
Wzięła ze sobą skrzyпки jedyne,
I grała, śpiewała,
Kiedy swoje siwe wołki pasala!
2. Pasła i pasła, aż pogubiła,
„Cóż ja nieszczęsna będę robiła?“
I chodzi i płacze,
„Czy ja swoje siwe wołki zobaczę?“

3. Usłyszał Jasio płacz, narzekanie,
Przyjechał do niej na jej wołanie.
„Dziewczyno, cóż ci to?
Pewnie twoje siwe wołki zajęto?”
4. Żebyś ty, Jasiu, wołki odnalazł,
Dałabym ja ci jabłuszko zaraz,
Jabłuszko rumiane.
Dam ci, Jasiu, skoro wołki dostanę.
5. Poleciał Jasio na bukowinę,
Odnalazł wołki, oddał dziewczynie,
„Dziewczyno, wołki masz,
Obiecałaś dać jabłuszko, daj zaraz!”